

Inhoud

Hoofdstuk 1	11
Hoofdstuk 2	19
Hoofdstuk 3	31
Hoofdstuk 4	44
Hoofdstuk 5	61
Hoofdstuk 6	77
Hoofdstuk 7	100

Lotte wachtte tot de klok twaalf uur 's nachts sloeg. Toen sloop ze uit haar slaapkamer. Op haar tenen liep ze de trap af. Haar hart bonsde snel van opwinding. Het was erg donker. Op de tast zocht ze de deur naar de tuin. Ze opende de deur en sloop naar buiten. Het enige geluid kwam van een uil die riep in de velden verderop. Lotte glimlachte. Het was zo stil en rustig. Het leek wel

magisch. Ze logeerde heel graag in het huis van haar tante Marie. Het was een plek waar ze geweldige avonturen kon beleven...

Lotte liep verder de tuin in.

Ze zag de eik, die in het maanlicht afstak tegen de lucht. Ze liep naar

de eik toe en ging onder zijn wijde takken staan. Toen haalde ze een zilveren tasje uit haar zak. Ze pakte er een klein flesje met glanzend, gouden poeder uit. Dat kreeg ze van de koning van de

eenhoorns bij haar allereerste bezoek aan Eenhoorn Eiland. Even wachtte ze. Zou de magie nog werken? Haar vingers trilden van opwinding. Ze strooide het poeder over zich heen.

Ondertussen zei ze een spreuk:

Laat me door de magische boom, dan ben ik blij.

Ik ga naar de eenhoorns, vrolijk en vrij.

Toon me met licht hoe ik naar het eiland moet.

want daar is alles stralend en goed.

Opeens kreeg Lotte een tintelend gevoel. Ze begon te krimpen. Nu was ze nog maar zo groot als een elfje. Tussen de wortels van de eik zag ze een tunnel. Die glansde in het donker.

‘Oh!’ riep ze. ‘De magie werkt nog altijd. Wat spannend!’ Ze was op weg naar een heel

bijzonder eiland. Daar woonden veel magische eenhoorns.

Lotte liep door de tunnel. Ze volgde het pad van licht. Op de vloer in de eik lag zand. Dat voelde warm aan onder haar blote voeten. Ze was er nu bijna. Aan het eind van de tunnel kon ze al de zilveren boomstammen op Eenhoorn Eiland zien. Ze was dolblij. ‘Ik kom eraan! Ik kom eraan!’ riep ze. Ze liep nog sneller en ging de tunnel uit. Nu was ze terug in de magische wereld.

Ze keek vol bewondering om zich heen. Het eiland was prachtig. Net zo mooi als in haar herinneringen. De zilveren stammen van de bomen glansden in de zon. De bladeren hadden alle kleuren van de regenboog. Ze staken af tegen de blauwe lucht.

Even later liep er een mooie eenhoorn tussen de bomen door naar Lotte toe. Haar kwetsbare vleugels flapperden in de wind. En op haar vacht glansden zilveren sterren.

‘Astra!’ riep Lotte.
Ze sloeg haar armen om de hals van de eenhoorn.
Astra en Lotte waren de beste vriendinnen sinds hun allereerste ontmoeting.

‘Je bent terug’, zei Astra. ‘Ik hoopte al dat je hier op tijd zou zijn.’

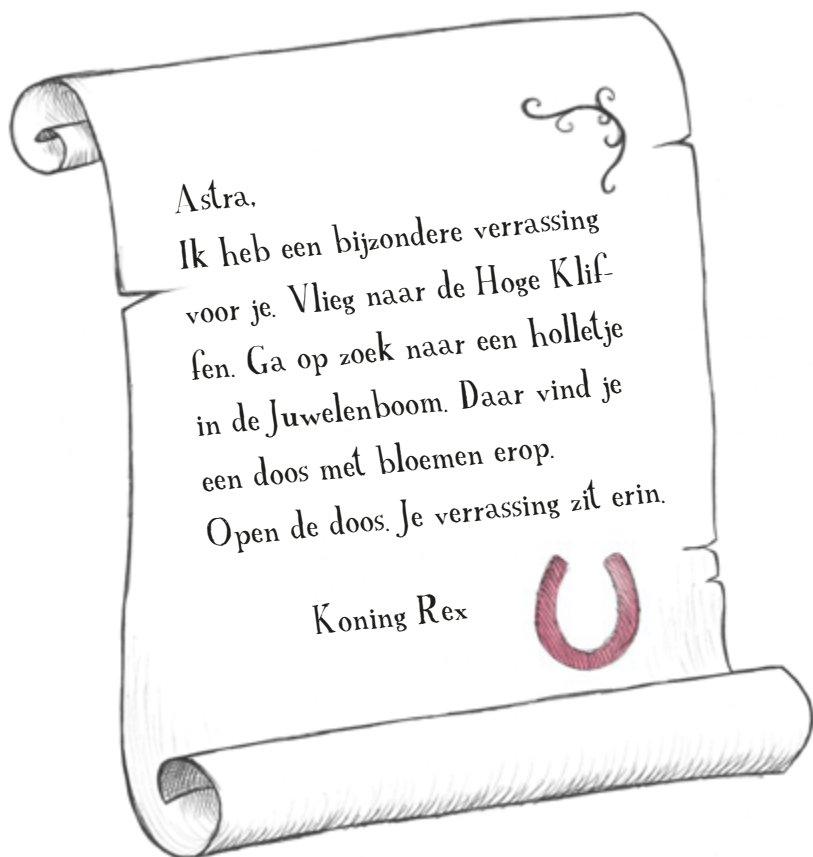
‘Op tijd waarvoor?’ vroeg Lotte.

Astra duwde haar neus in een klein tasje om haar nek. Ze haalde er een opgerolde brief uit. Er zat een lint van fluweel omheen.

'Kijk eens', zei ze trots.

Lotte maakte het lint los en rolde de brief uit.

Er stond op:

‘Ik heb deze brief vanochtend gekregen. Een vogel heeft hem gebracht’, ging Astra verder. ‘Is het niet spannend? Het lijkt wel een schattenjacht!’

‘Wauw!’ zei Lotte. ‘Je was zo dapper tegen Schaduw. De koning wil je vast belonen.’

‘Dan is de verrassing ook voor jou’, zei Astra. Ze glimlachte verlegen naar Lotte. ‘Zonder jou hadden we hem nooit verslagen.’

Lotte werd even stil. Ze dacht aan de gevaren die ze hadden doorstaan. Ze hadden tegen Schaduw moeten vechten. Dat was een gemene pony die op een ander eiland woonde.

‘Laten we vandaag maar niet aan Schaduw denken’, zei Astra. Het was alsof ze wist wat Lotte dacht. ‘Kom je met me mee naar de Hoge Kliffen?’

‘Natuurlijk’, zei Lotte. Ze stak de brief in haar zak. Toen knoopte ze het tasje los van Astra’s hals.